De laatste etappe

In het najaar van 2016, krap een week voordat Trump tot president gekozen zal worden, reis ik per Greyhound van Kentucky naar Zuid Californië, benieuwd naar een ander perspectief dan dat van toerist of gast van welgestelde mensen.

Als ze horen wat ik van plan ben voor de laatste etappe van mijn reis, zijn mijn Amerikaanse verwanten sprakeloos van ontzetting. Vervolgens proberen ze mij met vereende krachten op andere gedachten te brengen en uiteindelijk bieden ze aan mijn vliegticket te betalen. Maar daar gaat het niet om: ik wil door Amerika reizen en niet eroverheen. Dus ga ik met de bus, van de *midwest* naar het zuiden. Onderweg passeren we nog zeven staten: Indiana, Illinois, Missouri, Oklahoma, Texas, New Mexico, Arizona. Drie dagen en twee nachten in de bus over rechte wegen en onbegrensde vlaktes, langs windmolens, watertorens, boortorens, uitzinnige religieuze *landmarks*; parkeerplaatsen, junkfoodhonken, motels, truckers en maffe reclameborden over God, dollars en de volgende president. Sneeuw op de velden? Nee, katoen die niet is geoogst. In Texas heten boerderijen ranches, tot mijn genoegen draagt een passagier een cowboyhoed, alle andere mannen een petje. *Greyhound has very bad service nowadays*, waarschuwde mijn verwanten. Dat is zo, maar ik krijg precies wat ik wil: een blik op Amerika van onderop en binnenuit.

Het eerste deel van de reis zit ik naast Randy, naar eigen zeggen een kwart- cherokee, driekwart *redneck*. Hij is bipolair, dakloos, noemt zichzelf een *amputee* (hij heeft maar een been). Hij denkt overal mariuhana te ruiken. Zijn obsessie verklaart hij door zijn Indiaanse wortels; zijn Cherokee grootmoeder stond natuurlijke geneeswijzen voor en daarom blowt hij liever dan dat hij naar *painkillers* grijpt. Hij is op weg naar Denver, waar makkelijker medicinale weed te regelen valt dan in Kentucky. Pijn heeft hij altijd, reuma en fantoompijn. Maar dat zet geen rem op zijn opgewekte mededeelzaamheid. Van Evansville tot St. Louis, vier uur lang, onderhoudt hij mij met verhalen over familieperikelen, vechtpartijen en ongelukken; over zijn jeugd en zijn visie op het Amerikaanse systeem. Als dakloze mag hij niet stemmen, maar als hij had mogen stemmen zou hij zeker niet op Clinton stemmen. Die vertrouwt hij niet, Trump ook niet trouwens. Wat een vriendelijke, intelligente man, ook al zegt hij nauwelijks te kunnen schrijven. Hij is een groot verteller. Randy is dik. Hij moet afvallen, zegt hij met zijn mond vol snoep en een *super-size* milkshake in zijn hand. Bij het afscheid deelt hij zijn Halloweensnoep met mij. Gekregen in de daklozenopvang, van de kerk.

Busstations staan onveranderlijk in de meest treurige buurten van de toch al treurige steden. De Grauwe Hond is het vervoermiddel van de armen, arm zijn in Amerika betekent ongezond en onverzorgd; te dik, slechte tanden, kapotte brillen, moeilijk lopen, weinig begrijpen. Men eet voortdurend junkfood en snoep, staat gedwee in zinloze rijen, laat zich intimideren door veiligheids beambten en Greyhound personeel. Onder elkaar is men zachtmoedig en tolerant. Een stomdronken man wordt met vereende krachten gesust om te voorkomen dat hij de bus wordt uitgezet. Zelfs de zeurkous, onafscheidelijk met zijn *holy bible,* die iedereen ongevraagd van bijbelcitaten voorziet, wordt respectvol aangehoord. Gebrekkige mensen met gammele hulpstukken worden de bus in en uit gehesen. Een paar piepjonge meiden zijn zwanger. Eentje van haar vierde kind, drie kinderen heeft ze al van drie verschillende *daddies*.

In Phoenix Arizona mis ik mijn aansluiting naar San Diego. Ik kan pas de volgende dag weg. Pech? Niet echt, want anders was ik in het donker door Arizona gereisd, maar nu zie ik het landschap van Luky

Luke bij daglicht: woestijn, grote cactussen, in de verte wazige bergen die lijken te wachten op het penseel van Georgia 'o Keeffe. Passagiers wisselen voortdurend, er komen steeds meer Mexicanen aan boord. De chauffeur roept de mededelingen ook om in Spaans. Ineens een muur door de woestijn, de grens met Mexico. In het grensplaatsje Calixico wordt de muur tot fort. Na de bergen komt Californië, ook woestijn maar bezaaid met resorts. Wat moeten al die resorts in de woestijn? Pensionado’s, legt de plaatsvervanger van Randy uit.
Het landschap wordt langzaam weelderiger. Subtropisch. We naderen de oceaan. Hier geen resorts meer, maar casino’s. Op aanvraag sturen die je gratis wat geld om te komen gokken in de hoop dat je blijft hangen, zegt mijn buurman. Ook hij houdt van gokken, maar is niet verslaafd. Hij blijft nooit hangen. *O no.* Rond het eindpunt van mijn reis, het busstation van San Diego, wacht mij de grootste schok tot nog toe: stratenlange rijen van tentjes, dozen, krotten van hen die de weg hebben gevonden naar wat heel binnenkort het land van Trump zal worden. Ik moet een taxi nemen naar mijn logeer adres. Openbaar vervoer is er niet. De taxichauffeur vraagt of ik het adres zelf op zijn GPS kan opzoeken. Hij kan niet lezen..

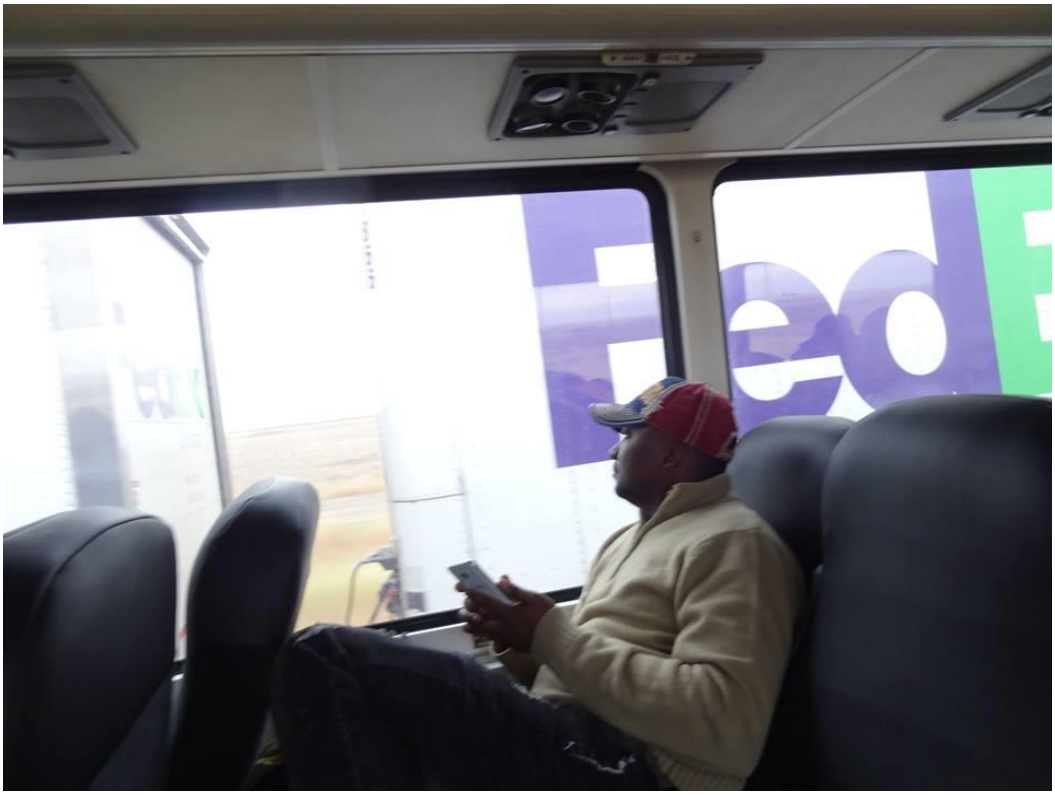

OPEN 24 HOURS
ops
ILES • EXIT 158

MEGA
POWER
$
$

After you die,
You will meet God.
855-FOR-TRUTH
Hebrews 9:27

Coca-Cola
Sprite
Diet Coke
SPECIALTY HOT DOGS
PIZZA "BY THE SLICE"
ICE CREAM
SNACKS
COLD DRINKS
COLD DRAFT BEER
Coca-Cola

Tyson

FIREWORKS
WORLD OUTLET
OPEN YEAR ROUND
BACK TO EXIT
194
MORIARTY
MORE PYRO 4 LESS

KENWORTH
34

ALBUQUERQUE

TURN RIGHT
VUELTA A LA DERECHA

ROUTE
66

TRUMP
2 Chronicles 7:14